

Tingenes uutholdelige letthet

Alkymisten Åsil Bøthun lager luksus av tilsynelatende uegnede materialer.

Det lukter luksus lang vei idet man trår inn i Tegnerforbundets lokaler. I det ene hjørnet ligger er et krøllete Hermès-skjerf dandert på en hvit sokkel. I det andre står fem shoppingposer fra Chanel, Dermalogica, Clinique, ESPA og Crème De La Mer, akkurat store nok til å romme én krukke eller to av de «vitaliserende, foryngende og oppstrammende» kremene som spys ut på markedet i et mitraljøseaktig tempo.

Men som alltid i Åsil Bøthuns kunstneriske univers er alt *fake*, like *fake* som de eksklusive kremenenes løfte om et evig liv i plettfri skjønnhet. Papirposene, silkesjalet og den grønne Burberry-paraplyen, som står henslengt og tilsynelatende gjenglemt i et hjørne, er i likhet med de andre *remakene* kunstneren har jobbet med det siste tiåret, laget av papir, lim, sparkel, papp, pigmenter og lakk. Materialer som intuitivt virker heller uegnet når det kommer til å illudere silke, lær, metall, tre og gummi. Men Bøthun er som en

alkymist, som synes å kunne å gjenskape alt som finnes i denne verden, gitt en viss tilgang til papir- og tegnematerialer.

Lurer øyet. Noe av fascinasjonen ligger selvsagt her, i det mesterlige håndverket, transformasjonene og *trompe l'oeil*-effekten. For dette er kunst som lurer øyet på en så overbevisende måte at man raskt begynner å nærme seg alt i gallerirommet som potensielle kunstverk. En dør til et lite sikringsskap ser plutselig ut som et bøthunsk objekt, men viser seg ved nærmere inspeksjon å ikke være noe annet enn nettopp galleriets sikringsskap.

Likevel representerer disse arbeidene noe mer enn en lettbenet lek med størrelser som representasjon og virkelighet, original og kopi. Det blir ikke minst tydelig idet man entrer det innerste rommet i utstillingen. Her blir det klart at Bøthuns arbeider ikke er *remakes* av tilfeldige produkter, men speiler vanene, smaken og begjæret til et bestemt sosialt lag. Én ting er Hunter-gummistøvle, det fotsoppgenererende fjøsfottøyet som på kuriøst vis er endt opp som et unnværlig tilbehør for urbane vestkantdamer enten de strener opp Bogstadveien eller vasser rundt på en musikkfestival. En annen er den kollapsede Y-stolen, innbegrepet på *Scandinavian design*, som her er redusert

Burberry-paraplyen og kosmetikkposene utgjør de rekvisittene til en generasjon som nå vaker rundt de førti. En generasjon som har satset tungt på tingenes symbolverdi, og som i sin lengsel etter noe særpreget, noe som er dem, har satt sin lit til merkevarenes identitets- og konformitetsskapende evner. Det siste arbeidet er talende nok en tegnet kopi av D2, Dagens Næringslivs glossy ukemagasin som har vært den viktigste eksponenten her hjemme for en livsstil preget av et kompetent og smakfullt luksusforbruk.

Bøthuns arbeider er ikke *remakes* av tilfeldige produkter, men speiler vanene og smaken til et bestemt sosialt lag.

Melankoli. På dette stadiet begynner det å gå opp for meg at Bøthuns absurde verden av varekopier dypest sett har noe melankolsk over seg. I motsetning til den svensk-amerikanske kunstneren Claes Oldenburgs butikkopi *The Store* fra det tidlige 1960-tallet, som understreket de eksessive og abjektne sidene ved forbrukersamfunnet i form av glorete

Fake luksus: Åsil Bøthuns kunst lurer øyet på en så overbevisende måte at man nærmer seg alt i gallerirommet som potensielle kunstverk.

ubrukkelig objektene hinter til tomheten som oppstår når det ellers så uregjerlige begjæret kanaliseres inn i håndfaste og kontrollerbare eiendeler.

A Deconstructed Wishbone, som er Bøthuns tittel på den smadrete Y-stolen, oppsummerer slik sett melankolien som

ANMELDELSE

ÅSIL BØTHUN
Intentional Objects